

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Andrzej Olszewski SA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Protokolant	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **M. P.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 3 września 2014 roku, sygn. akt II K 112/14

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia :

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. S. kwotę 147, 60 zł (sto czterdzieści siedem 60/100 złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 września 2014 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie o wydanie wyroku łącznego. Uzasadniając powyższe sąd wskazał, iż art. 17 § 1 pkt 7 stanowi, iż nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. już kilkakrotnie rozpoznawał wnioski skazanego o wydanie wyroku łącznego (dotyczyły one tych samych wyroków) i umarzał postępowanie. W niniejszym postępowaniu Sąd brał pod uwagę wszystkie skazania dotyczące M. P., w tym wynikające również z aktualnej karty karnej i uznał, iż brak jest podstaw do wydania nowego wyroku łącznego, albowiem już wydano orzeczenia w tym przedmiocie.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany, który wskazał, iż wydane postanowienie jest chybione oraz sprzeczne z przepisami ustawodawcy wskazanymi w uchwale SN z dnia 15 lutego 2005 r. I KZP36/2004, a która to

mówi kiedy można wydać wyrok łączny. Dalej podał, iż jeśli ustawodawca nie uwzględniłby względów słuszności w sprawach o wydanie wyroku łącznego, to na pewno nie wskazywałby tego w uchwale. A w jego przypadku za wydaniem wyroku łącznego przemawia dobro rodziny. Nadto wskazał, iż za wyróżniającą postawę korzysta z przepustek poza terenem zakładu karnego, pozytywnie wykorzystał też przerwę w karze, ma dobrą opinię z wolności i pobytu na przerwie. Również jego warunki osobiste przemawiają za wydaniem wyroku łącznego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego jest bezzasadne.

Dokonując takiej jego oceny już na wstępie należy przypomnieć, że wynikający z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. stan powagi rzeczy osądzonej odnosi się także do orzeczeń wydawanych w kwestii wyroku łącznego i ma ona charakter bezwzględny. Ów stan występuje zaś wówczas, gdy wszystkie skazania, będące przedmiotem obecnego postępowania były już przedmiotem wcześniejszego, prawomocnie zakończonego postępowania (tożsamość podmiotowo-przedmiotowa), a to z kolei oznacza zakaz dwukrotnego orzekania w tej samej kwestii.

Taka zaś sytuacja występuje na gruncie analizowanej sprawy. Rację ma bowiem Sąd Okręgowy stwierdzając, że wymienione przez skarżącego skazania były już przedmiotem wcześniejszych, prawomocnie zakończonych postępowań prowadzonych w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2010 r., sygn. akt II K 163/10 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim umorzył postępowanie odnośnie wniosku skazanego z uwagi na brak podstaw do wydania wyroku łącznego, które to następnie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 stycznia 2011 r., sygn. akt II AKz 16/11. Natomiast postanowieniem z dnia 11 września 2013 r., sygn. akt II K 139/13 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim umorzył postępowanie odnośnie wniosku skazanego z uwagi na zaistnienie w sprawie przesłanki z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Skoro zatem od ostatniego wniosku skazanego, nie nastąpiła zmiana jakichkolwiek okoliczności, mogących mieć wpływ na wydanie wyroku łącznego (art. 575 § 2 k.p.k.), w tych okolicznościach złożenie kolejnego wniosku w tym przedmiocie, musiało się skończyć umorzeniem postępowania zgodnie z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., co też prawidłowo uczynił sąd I instancji.

W tym stanie rzeczy jest więc oczywistym, że decyzja wyrażona w zaskarżonym orzeczeniu jest trafna, a skoro tak to orzeczenie to należało utrzymać w mocy.

O kosztach obrony udzielonej z urzędu w przedmiotowym postępowaniu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 14 pkt 5 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U 02.163.1348 z późn. zm.)